

Ko zvoni . . .

Sličice iz kmeškega življenja.

se še spi in sanja. Na vzhodu se poraja zlata zora in rdeči jasni nebesni svod. Zvezdice vztrepetavajo in pobledavajo druga za drugo. Proti zapadu pa veslá blede luna in hiti, da tem preje skrije zaspani obraz nadležni zarji. Le-tá se ji pa smehlja in vstaja za gorami v zlati obleki . . .

Tedaj pa se zaziblje gori v zvoniku veliki zvon. Slovesno se oglasé njegovi odmevi in se razlijejo po tihí sanjajoči vasi in budé kmetiča na delo. Iz one hiše tam pri cesti se že sliši zamolklo govorjenje — gospodar moli „Angelsko češčenje“ in prosi dobrotljivega Stvarnika, naj rosi čez dan blagoslov na njegovo hišo in njegovo delo, ker „prazno je delo brez sreče z nebes“. Skoro nato zaškripljejo vežna vrata. Gospodar stopi na dvorišče in se ozre na nebo. Ugiba, kako bo kaj čez dan vreme, ter hkrati pokliče hlapca. Le-temu se pa ne ljubi kar namah vstati, ker se je jedva vrnil s ponočevanja in ga je komaj spanec zazibal v sladke sanje. A ne pomaga nič — biti mora, ker dan je že odzvonilo, petelini pojó, vas se oživlja in s konca vasi se že čuje drdranje. Orat gredó. No, tudi hlapec naposled prihlača zaspano na dvorišče in skoraj se z gospodarjem odpelje na polje . . .

* * *

Solnce je prehodilo polovico svoje odločene dnevne poti in pripeka z vso silo na zemljo. Na polju se trudi kmetič v potu svojega obraza in obdeluje zemljo, da bi mu rodila obilen sad. V zvoniku pa se zopet oglasi zvon in njegov opominovalni glas se razlije čez vas in plan. Kmetič pobožno sname pokrivalo z glave in moli, moli za srečo in blagoslov božji . . .

* * *

Temni, težki oblaki se dvigujejo izza gorâ. Od daleč se čuje zamolklo gromenje, ki postaja jačje in jačje. Nevihta se bliža. Vse naokrog je postalo tiho. In ta molk je težek, usoden.

Boji vse šibe se grozeče . . .

In delavci in ženice hité s polja, da ubeže preteči nevihti. Doma pa gospodinja sežiga oljične vejice. Proseče plavajo lahni oblački dima proti nebu, noseč s sabo mnoge vzdihne in prošnje, da bi ljubi Bog odvrnil grozečo nevarnost. Nevihta se bliža in bliža, bliski švigajo po nebu, da je groza. Tedaj pa zadoni iz zvonika veliki zvon tako turobno, tako proseče. In družina se zbere v hiši in moli, moli presrčno:

„Zanesi nam, zanesi Bog,

Otmi nas rev, otmi nadlog!“

In dobrotljivi Bog ni gluh za prošnje ubozega kmeta.

In, glej, preteči prej oblak

Na polja vlije dež krotak . . .

* * *

Solnce je zašlo za gore. Nad polje in vasi pada komaj vidno tiha noč. Iz cerkvenih lin se oglasi zvon, znaneč vernikom „Zdrava Marija!“ Čarobno odmevajo njegovi glasovi po širni dolini. Kmet na polju spet ponizno sname pokrivalo z glave in povzdigne k nebu svojo gorečo molitev, da pozdravi nebes Kraljico.

Od nekje se oglasa kravji zvonec, znaneč, da se vrača živina s pašnikov domov. Pastirji pa glasno ukajo in pojó. Njih petju se še pridruži petje veselih ženjic, ki se po trdem delu vračajo k večerji . . .

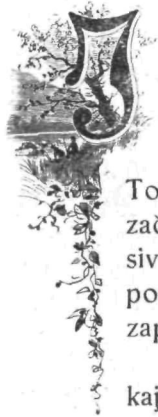
* * *

Pa dolgost življenja našega je kratka — in še enkrat zadoni z zvonika zvon, a tedaj toli milo, toli žalostno, znaneč, da je preminul „Adamovi sin“. Zopet je eden rešen vsakdanjih težav in nadlog, rešen zemeljskih spon. Ob mrtvaškem odru jokajo sorodniki in znanci, naštevajoč dobre lastnosti umrlega. Duša njegova pa je odplavala proti nebu pred prestol Vsemo-gočnega, ki sodi vsakogar, kakor je zaslužil . . .

Al. Andrejev.

Dvojna sodba.

esen je že jemala slovo in mrzel veter je bril črez travnike, njive in gozdove. Kmet je bril nasejal ozimino, katera je veselo klila iz zemlje in se začetkoma le malo menila za burjo in mraz. Toda poslednji je pritiskal vedno huje in huje in tudi ozimini je začelo postajati mrzlo. Nekega dne pa je mraz odjenjal, a izpod sivoprepredenega neba so začele padati bele capice, najprej prav poredkoma, zatem pa gosteje in gosteje. Bile so snežinke, ki so zapadle tako visoko, da so temeljito pokrile zeleno ozimino.

Kako je ta zdihovala pod snežno odejo in kako je ječala, kajti jezila jo je temna ječa. „Oh, nesrečni sneg“, tarnala je, „kako si hudoben! Prikrivaš nam zlato solnce in modro nebo.“

Toda sneg je molčal in od dne do dne ga je več zapadlo. Ozimina se je udala nemili usodi, kakršna se ji je dozdevala, in prebila vso zimo pod neprijetno odejo, dokler ni prišla pomlad. Solnce je jelo ogrevati zimsko prirodo in ko je prisopihal na pomoč še celo topli jug, moral se je umakniti sneg. V slovo je slišal same neljube besede, a zopet je molčal.

Prišel pa je na polje kmetič in si ogledal prezimelo žito, ki se je začelo stegovati in si ravnati prej tako hudo obtežene ude. Radosti se mu je svetilo oko in prisrčno se je zahvalil ljubemu Bogu za obili blagoslov. Rekel je pa tudi: „Oh, da smo le imeli letos toliko snega! Mraz je bil to zimo neizrečeno hud in pomoril bi mi bil vse žito, ako bi je ne bil varoval in grel obili sneg.“

Silvester.

